

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie D - Número 3 / IV legislatura / Període intermedi

Dimecres, 5 de juliol de 1995

Diputació Permanent

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió núm. 4

SUMARI

La sessió s'obre a les sis de la tarda i catorze minuts.

Debat i votació de la sol·licitud de convocar un ple extraordinari per tractar de la creació d'una comissió d'investigació en relació amb les contractacions realitzades per l'Institut Català de la Salut i el Servei Català de la Salut (Reg. 28774) (Punt únic de l'ordre del dia.)

Intervenció del G. P. Popular: *Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 54).*

Intervenció del G. P. d'Iniciativa per Catalunya: *Sr. Saura (IC) (p. 56).*

Intervenció del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: *Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 58).*

Intervenció del G. Socialista: *Sr. Guitart i Domènech (S) (p. 59).*

Intervenció del G. P. de Convergència i Unió: *Sr. Escudé (CiU) (p. 61).*

Votació: *rebutjada per 3 vots a favor, 12 en contra i 4 abstencions (p. 62).*

La sessió s'aixeca a un quart de vuit del vespre.

SESSIÓ NÚM. 4

La sessió s'obre a les sis de la tarda i catorze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa de la Diputació Permanent, la qual és assistida per l'oficial major.

Hi assisteixen les diputades i els diputats, membres de la Diputació Permanent, Sr. Aymerich, Sr. Borràs, Sr. Camps i Rovira, Sr. Castellnou, Sr. Escudé, Sra. Neras, Sr. Pont, Sr. Renau i Sr. Sesnilo, pel G. P. de Convergència i Unió; Sr. Armet i Sr. Sala, pel G. Socialista; Sr. Carod-Rovira i Sr. Colom, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Sr. Saura, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya, i Sr. Vidal-Quadras, pel G. P. Popular.

També hi són presents les diputades i els diputats Sr. Riera i Olivé, del G. Socialista; Sr. Portabella, del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Sra. Mayol, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya, i Sr. Curto i Casadó, del G. P. Popular.

Ordre del dia

Punt únic: Debat i votació de la sol·licitud de convocar un ple extraordinari per tractar de la creació d'una comissió d'investigació en relació amb les contractacions realitzades per l'Institut Català de la Salut i el Servei Català de la Salut (Reg. 28774).

Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

Aquesta sessió de la Diputació Permanent ha estat convocada a petició dels grups parlamentaris Popular, d'Iniciativa per Catalunya i d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Poden intervenir els grups que han formulat la petició. En primer lloc, el Grup Parlamentari Popular.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Sí, gràcies, senyor president...

El Sr. PRESIDENT: El senyor Vidal-Quadras té la paraula.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, donat que la majoria que dona suport al Govern en aquesta cambra manifesta habitualment un temor irracional a les comissions d'investigació, que provoca a les seves files un espasme retràctil quasi instintiu cada cop que els grups de l'oposició sol·liciten la posada en marxa d'aquest instrument de control parlamentari, voldria recordar-los d'entrada que per al Grup Popular no representa cap plaer la presentació d'aquesta proposta i que si ens veiem obligats a fer-ho és per la gravetat dels fets, per l'abast de les seves implicacions i per l'actitud tancada i opaca del Consell Executiu a l'hora de subministrar informació, quan no per la inversemblança o la pobresa de les seves explicacions. Lluny de satisfer-nos o de tranquil·litzar-nos, les compareixences dels senyors Roma i Trias no han fet sinó obrir noves incògnites i despertar inquietuds addi-

cionals que només una comissió d'investigació pot aclarir i resoldre.

Repassem breument els fets. Entre 1991 i 1994, Antonio Sánchez Albero, antic director de manteniment de l'Hospital de la Vall d'Hebron, es val de tres empreses successivament, Prats Haro, societat anònima, Tradsa i Replanteigrup, societat limitada, per aconseguir contractes d'obres de diversos departaments de la Generalitat, i molt especialment del Servei Català de la Salut, amb un import total de l'ordre de 4.000 milions de pessetes. Pràcticament totes les adjudicacions es fan de forma directa, fraccionant les obres en molts casos amb la presumible finalitat de no ultrapassar els límits fixats per la legislació catalana vigent aleshores per a aquest tipus d'adjudicacions.

En el període esmentat, Tradsa, propietat de Sánchez Albero, obté del Servei Català de la Salut un percentatge inusitat de la seva contractació d'obres per adjudicació directa, aproximadament el 22%, molt per sobre d'empreses de reconeguda solvència i d'envergadura financera, humana i tècnica aclaparadorament superior.

Tant Prats Haro com Tradsa i Replanteigrup tenen una dotzena d'empleats i capitals socials insignificants, absolutament desproporcionats respecte al volum de contractació que reben de l'Administració autonòmica. La seva reduïda dimensió els obliga a subcontractar la major part dels treballs que realitzen, i superen, freqüentment, el 50% permès per la normativa estatal aplicable. Tant Prats Haro com Tradsa fan fallida, i deixen rere seu un reguitzell de subcontractistes greument perjudicats.

L'operació de creació d'una microempresa pantalla, que és utilitzada per rebre els encàrrecs de l'Administració catalana, a continuació ser buidada, declarada en fallida i seguida per l'aparició d'una altra de similar, es realitza dues vegades consecutives, tenint sempre, tan edificant procedir, com a protagonista central l'esmentat Antonio Sánchez Albero.

L'empresa Tradsa rep de l'ex-conseller Roma, aleshores director del Servei Català de la Salut i, per tant, responsable directe de les adjudicacions al seu favor, l'encàrrec de construir-li un xalet a Canovelles, amb jardí, piscina, altell per a la meditació creadora i 250 metres quadrats útils. El projecte, visat i certificat, presentat pel senyor Roma a l'Ajuntament de Canovelles a efectes de l'oportuna llicència, xifra el cost de l'obra en 19 milions; l'ex-conseller afirma que li n'ha costat 39, i cinc perjudicats per la fallida de Tradsa es querellen contra els senyors Roma i Sánchez Albero i aporten evidència documental que el preu dels materials i de mà d'obra ascendeix a la respectable suma de 89 milions.

Fins ara, i malgrat haver-se compromès a fer-ho, el senyor Roma no ha aportat cap prova documental que demostrï quin va ser el cost del xalet, com el va pagar i quin era l'origen dels fons que li van permetre sufragar-lo. Ni les retribucions rebudes pel senyor Roma en les diverses responsabilitats desenvolupades en la seva meteòrica, renovadora i fecunda trajectòria pública ni el seu patrimoni familiar conegut són compatibles amb la compra d'un xalet de 39 milions, i molt menys de 89.

El Grup Popular segueix esperant amb viva curiositat que el senyor Roma expliqui tan interessant fenomen, només comparable a la multiplicació dels pans i els peixos, exemple que resultarà entenedor per a un catòlic fervent com es va declarar l'ex-conseller en la seva compareixença davant la Comissió de Política Social. Entre el senyor Roma i el senyor Sánchez Albero existia amistat personal i relació social extralaboral freqüent, tal com correspon a dos bons camarades que comparteixen una mateixa concepció moral de la societat i anàlegs punts de vista sobre la conveniència d'agilitar les relacions entre el sector públic i el sector privat.

El conseller de Sanitat, en la seva compareixença davant la Comissió de Política Social d'aquesta cambra el passat 20 de juny, ens va proporcionar la clau de tot el procés. Les seves paraules textuales varen ser, referint-se al fixatge d'Antonio Sánchez Albero per Prats Haro —cito textualment—: «Sí que és evident que aquesta empresa un dia contracta un gerent que està ben relacionat amb el sector sanitari, però amb tot en general, i, per tant, aquesta empresa contracta aquesta persona amb la voluntat d'incidir sobre el sector sanitari.» Una vegada recuperats de tan sincera confessió, cal preguntar-se: es pot arribar a tal grau d'impudor que es manifesti en una sessió parlamentària que el tràfic d'influències és una pràctica generalitzada en el sector sanitari públic català? El conseller Trias no era conscient del que deia? Es tractava d'una pertorbació transitòria provocada per l'estrès derivat del cas Roma, o d'una condició permanent?

Jo he de confessar-los, senyores i senyors diputats, que en els set anys que porto representant els ciutadans de Catalunya en aquesta cambra mai no havia assistit a una declaració tan sorprenent. I, si algú pretén que la malaurada frase va ser fruit de la ingenuïtat, aleshores no hi ha cap dubte que es tracta de la mateixa mena d'ingenuïtat que va portar el senyor Roma a encarregar la construcció d'un xalet a l'empresa que estava rebent de la seva mà adjudicacions directes a dojo.

Aquesta és la pel·lícula dels fets a grans trets, una pel·lícula que es pot classificar sense vacil·lacions en el gènere negre. Però, amb independència de les més que sospitoses conductes del senyor Roma i del seu amic i antic col·laborador senyor Sánchez Albero, existeix un problema de fons que afecta el sistema de contractació del Servei Català de la Salut en la seva mateixa base legal. Examinem les principals deficiències que presenta l'esmentat sistema.

Primera. D'acord amb l'article 141.1.18 de la Constitució espanyola i l'article 10.2 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, les competències de desenvolupament legislatiu de la Generalitat en matèria de contractes administratius estan subjectes a la legislació bàsica de l'Estat. En el temps que es van adjudicar els contractes a Tradsa estava vigent la legislació bàsica de contractes de l'Estat, modificada pels reials decrets 931 i 2528/86 per adaptar-la a les directives de la Comunitat Europea. L'article 97 de la Llei de contractes de l'Estat del 8 d'abril del 65 estableix inequívocament que les persones naturals o jurídiques que contractin amb l'Administració han d'estar degudament classificades d'acord amb

allò que es disposa en la mateixa Llei o acreditar la suficient solvència financera i tècnica. En el seu article 98, la Llei de contractes de l'Estat assenyala que per a contractar amb l'Administració l'execució d'una obra de pressupost superior a vint milions és requisit indispensable haver obtingut la corresponent classificació. La disposició final del Reial decret 931/86 declara legislació bàsica als efectes previstos en l'article 149.1.18 de la Constitució tots els articles modificats de la Llei de contractes de l'Estat. S'ha de recordar que amb motiu d'un recurs i d'un conflicte positiu de competència presentats pel Govern basc, el Tribunal Constitucional, en les seves sentències 179/92 i 141/93 va mantenir el caràcter bàsic del requisit de classificació, tot i que declarava no bàsics alguns paràgrafs de dotze articles del reglament de contractes de l'Estat. En conseqüència, tots els contractes d'obra del Servei Català de la Salut amb empreses que no reuneixin la classificació de contractistes de l'Estat, com era el cas de Tradsa, són nuls de ple dret; és a dir, les adjudicacions del senyor Roma al seu amic senyor Sánchez Albero no només eren èticament impresentables, sinó, per a major inri, nul·les de ple dret.

Segona. El Decret 26/9, del 18 de febrer, del Consell Executiu és il·legal, en vulnerar l'article 21 de la Llei 4/85, del 29 de març, de l'Estatut de l'empresa pública catalana, que diu textualment: «La creació de les entitats de dret públic, que han d'ajustar llur activitat al dret privat, ha de ser autoritzada per llei del Parlament»; autoritzada per llei i no per decret. La Llei d'ordenació sanitària defineix el Servei Català de la Salut com a ens públic de caràcter institucional, és a dir, dels inclosos en el capítol II de la Llei, i no en el capítol III. Per això el Govern està preparant «sigilosament» un projecte de llei que esmena aquest nyap. A més a més, i per contribuir a la pau espiritual de la majoria, em complau recomanar-los que donin una ullada ingènua a l'article 377 del Codi penal, que obre, entre d'altres, interessants perspectives de futur en relació amb aquest cas. El Decret 26/1991, del 18 de febrer, pel qual s'estableixen els règims jurídics i es desplega l'estructura i l'organització central del Servei Català de la Salut, va ser declarat nul pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, per no haver-ho posat a informació de la Comissió Jurídica Assessora i per l'omissió del tràmit regulat a l'article 130.4 de la Llei de procediment administratiu, que van ser declarats pel Tribunal Superior «viciis "insubsannables"» a la Sentència 607/93, del 3 de novembre. No devia tenir el Govern la consciència molt tranquil·la pel que fa a l'esmentat Decret quan va intentar saltar-se la preceptiva consulta a la Comissió Jurídica Assessora i als sindicats. Van estar bé de reflexos, però, i diligentment varen publicar novament el mateix Decret, que s'ha convertit en el 131/94, el 30 de maig, havent complert aquesta vegada els requisits preceptius a la seva tramitació. El mateix Decret fa esment que aquesta vegada s'ha vist el Dictamen de la Comissió Jurídica Assessora; per cert, ens agradaria molt que el conseller ens expliqués què li deia del famós Decret la Comissió, perquè les nostres notícies són que l'informe va ser negatiu. En definitiva, si el Decret és

il·legal, tot el que dimana d'ell és nul també, inclòs el reglament de contractació del Servei Català de la Salut i els actes administratius realitzats a la seva empara.

Tercera. El reglament de contractació del Servei Català de la Salut, publicat en el DOGC 1751, mitjançant Resolució de data 17 de maig del 93, signada pel senyor Jaume Roma, és il·legal, perquè les disposicions de caràcter general han de ser dictades mitjançant ordre i no mitjançant una resolució, mecanisme propi dels actes administratius singulars, tal com determina la Llei 13/89, d'organització, procediment i règim jurídic de la Generalitat en el seu article 62.

En volen més? Doncs, encara n'hi ha més.

Quarta. El reglament de contractació del Servei Català de la Salut no va ser publicat fins al 28 de maig del 93, i, per tant, tota adjudicació feta a la seva empara amb anterioritat a aquesta data és nul·la, entre elles les decidides a favor de Tradsa.

Sembla increïble que es pugui acumular un nombre tal d'il·legalitats, i, més que d'il·legalitats, de bunyols legals, per part d'una Administració, i la pregunta que es planteja d'immediat és la següent: aquestes flagrants i barroeres conculcacions de la legalitat vigent, tant estatal com autonòmica, eren fruit de la ignorància i de la incompetència o eren portades a terme deliberadament per tenir les mans lliures i poder practicar l'amiguisme, el tràfic d'influències, l'enriquiment il·lícit i l'arbitrarietat amb major comoditat? La disjuntiva és terrible: una administració incapaç o una administració corrupta? Francament, no se sap què és pitjor.

Si hi ha un pilar bàsic en les democràcies parlamentàries és l'imperi de la llei. El menyspreu a la llei per part dels aliats socialistes de la majoria d'aquesta cambra al Govern central ha portat Espanya, d'escàndol en escàndol, a la crispació, la indignació i la vergonya. Sembla que Convergència i Unió no es vol quedar curta en la seva contribució constructiva a la política estatal. Quan el responsable de la principal institució financera pública del país és condemnat per estafa; quan crèdits públics a empreses de dirigents de la majoria, avui consellers de Govern, van ser pagats per empresaris amics a canvi de possibles favors que actualment són objecte d'investigació pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya; quan una presumpta xarxa de finançament il·legal del principal partit del Govern, recolzada amb un monopoli encobert del joc, repta pels jutjats; quan es concedeixen els crèdits i avals públics a empreses privades lligades clientelament al Govern amb criteris d'amiguisme, favoritisme i nepotisme, i a més a més, segons acabem de demostrar, es munta un sistema d'adjudicacions d'obres per contractació directa per al profit personal d'alts càrrecs de l'Administració autonòmica, que és il·legal, a més a més de moralment inacceptable, aleshores, senyores i senyors diputats, només es pot establir una conclusió: la tapa del sepulcre blanquejat que és aquest Govern i aquesta majoria ha de ser aixecada perquè els ciutadans sàpiguen en qui van dipositar la seva confiança i com aquesta confiança ha estat i és traïda.

El Sr. PRESIDENT: Vagi acabant...

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Per això demanem...

El Sr. PRESIDENT: Vagi acabant, senyor Vidal-Quadràs.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Estic acabant, senyor president.

Per això demanem una comissió d'investigació. I aquells diputats i diputades de la majoria que es puguin permetre obeir la seva consciència, haurien de votar a favor de la nostra proposta.

Resten molts aspectes per aclarir. Si el director general del Servei Català de la Salut actuava de forma tan desaprenhiva, què feien la resta dels càrrecs? Consentien, participaven, callaven per por o per coacció? S'ha d'esbrinar. I què succeeix amb la responsabilitat del conseller Trias? S'ha dit que era el mentor polític del senyor Roma, que aquest havia crescut políticament a la seva ombra, que la seva designació com conseller d'Obres Públiques va ser la gran victòria del senyor Xavier Trias... Victòria pírrica! Com podia ignorar el conseller Trias que el seu immediat inferior actuava en connivència amb una persona de les característiques del senyor Sánchez Albero, que l'any 91 va encarregar el 40% de les obres per adjudicació directa a una empresa minúscula que subcontractava tot el que feia i que era propietat d'un antic alt càrrec de l'ICS? Algú pot creure que el conseller Trias es va assabentar per la premsa d'aquest afer, que tocava de ple un dels homes de la seva confiança i que era el resultat de tres anys d'estreta relació entre el Servei Català de la Salut i les empreses del senyor Sánchez Albero? Ningú ho creu. Ningú. Per això demanem la creació d'una comissió d'investigació. Perquè així no es pot seguir. Ni a Madrid ni a casa nostra.

No es pot seguir violant la llei des del poder, no ja en el sentit jurídic, sinó quasi en el sentit físic del terme; no es pot continuar subvertint el llenguatge; no es pot dir interpretació jurídica a la il·legalitat, ingenuïtat a la corrupció, normalització a l'intervencionisme coactiu, governabilitat al caos i balanç positiu al desprestigi i a la degradació.

Acabo, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Ja li toca.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: En sol·licitar la creació d'aquesta comissió d'investigació desitgem retornar a les paraules el seu autèntic significat. I, d'entre totes les paraules, molt especialment a la paraula Catalunya, que ha de ser sinònim de convivència, de respecte a la llei, de progrés i de llibertat, i deixar de representar una coartada per a aquells que la invoquen mentre viuen indignament del pressupost, fruit del treball i de l'esforç de molts ciutadans que ells sí que creuen de veritat que així no podem seguir.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Vidal-Quadràs. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, aquesta sessió de la Diputació Permanent és possiblement una de les darreres sessions parlamentàries de la quarta legislatura del Parlament de Catalu-

nya: una legislatura marcada per l'aparició continuada de greus irregularitats, d'escàndols, de presumptes casos de corrupció, relacionats sempre, directament o indirectament, amb el funcionament i l'activitat del Govern català. Senyores diputades i senyors diputats, si vostès fan memòria, comprovaran que tots aquests casos han esclatat inicialment com a conseqüència..., no de denúncies dels grups parlamentaris de l'oposició, han esclatat com a conseqüència de denúncies que han formulat particulars, persones que diuen que han estat, que han sortit perjudicades. La llista és molt llarga: el cas Planasdemunt, el cas De la Rosa, el tema Casinos, Sant Pere de Torelló, el cas que ens ocupa, molts altres casos.

Val a dir que els efectes i les repercussions de tots aquests afers han estat prou evidents. A nivell del Govern, aquests escàndols han bloquejat durant llargs períodes l'acció del Govern: recordin simplement els efectes del cas De la Rosa, o el fet que una de les conselleries més importants del Govern català, una conselleria clau com és la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques, hagi tingut quatre consellers diferents en els darrers tres anys. Per tant, primera conseqüència clara: bloqueig de parts importants de l'acció del Govern.

A nivell parlamentari ha significat que una part prou important de l'activitat parlamentària de la quarta legislatura ha girat al voltant d'aquests casos. La demanda de comissions d'investigació ha estat necessàriament molt freqüent, malauradament massa freqüent. Però que ningú no s'equivoqui: les peticions de creació de comissions d'investigació durant aquesta legislatura del Parlament de Catalunya no han estat pas un excés de zel dels grups de l'oposició; han estat una resposta democràtica dels grups de l'oposició davant dels abusos repetits de l'acció del Govern de Convergència i Unió. No deixa de ser simptomàtic, o paradigmàtic, que a la primera sessió d'aquesta legislatura, després de la sessió d'investidura, discutíssim la creació de la Comissió d'investigació de Casinos, i que possiblement en una de les darreres sessions de la mateixa legislatura discutim la comissió d'investigació amb relació a les contractacions del Servei Català de la Salut.

Avui, doncs, debatem, a petició de tres grups parlamentaris, la creació d'una comissió d'investigació, en aquest cas una comissió d'investigació amb relació a les contractacions realitzades per l'Institut Català de la Salut i el Servei Català de la Salut. Penso sincerament que la petició d'aquesta comissió d'investigació es fonamenta en evidències tan clares que no es poden de cap de les maneres defugir. Estem parlant d'un tracte de favor a l'empresa Tradsa per l'ex-conseller senyor Roma: hi han evidències suficients per pensar que Tradsa ha rebut —de manera incomprensible, donada la seva experiència i la seva història— el 22% de les adjudicacions directes del Servei Català de la Salut durant els anys 91, 92 i 93; aquest fet, combinat amb la construcció per la mateixa empresa del xalet del senyor Roma, situa automàticament sota sospita tot el sistema de contractació del Servei Català de la Salut, i motivaria per si sol la creació de la comissió d'investigació que sollicitem.

Però, a més a més, el nostre Grup Parlamentari va denunciar, en la compareixença que va efectuar el conseller de Sanitat, que era tot el sistema de contractacions del Servei Català de la Salut, el sistema que es va desenvolupar arran del Decret 26/91, que és il·legal, que era i és il·legal. I que va ser la mateixa Comissió Jurídica Assessora, organisme consultiu del Govern, que així ho va dictaminar. Vàrem explicar amb detall en què consistien, aquestes il·legalitats: recordin que vam denunciar que el conseller de Sanitat va aprovar un reglament de contractació sense tenir competències per fer-ho; que la segona il·legalitat era que el Servei Català s'havia de regir pel dret públic i que només ho podia deixar de fer mitjançant una llei; una tercera il·legalitat consistia que el reglament no va ser públic fins dos anys després de la seva aprovació; que es van adjudicar obres a empreses que no tenien la classificació preceptiva de contractistes de l'Estat; o que es van adjudicar obres pel sistema de contractació directa per valor superior als 75 milions, quan el màxim que marca la Llei de pressupostos de la Generalitat són 75 milions de pessetes; o també es va incomplir la normativa de l'Estat que determina que cap adjudicatària pot subcontractar obres per valor superior al 50% del pressupost inicial.

I també en la compareixença del conseller de Sanitat vàrem comprovar que el mateix conseller, que normalment és un conseller que contesta, que respon les preguntes que se li fan, no va poder contestar preguntes que demanaven —però que continuen demanant— contestació. El senyor conseller de Sanitat ha de poder contestar, i els diputats i les diputades hem de poder escoltar, la resposta de preguntes tan elementals com si les empreses que van gaudir d'adjudicacions tenien la imprescindible classificació de contractistes de l'Estat; el senyor conseller de Sanitat ha de poder contestar, i l'opinió pública ha de poder saber, si Tradsa va subcontractar obres pel valor superior al 50% del pressupost inicial; el senyor conseller de Sanitat ha de contestar de forma clara què en pensa d'un reglament que ell ha decidit amb clara il·legalitat... I el senyor conseller de Sanitat, davant de totes aquestes preguntes, va dir el següent: «Escolti, miri, tenim punts de vista diferents, segur, punts de vista diferents, i vostè ho deia bé, des del punt de vista o aspecte polític, no?» Aquesta és una resposta trista, jo diria que vergonyant, i que aquesta no pot ser la resposta d'un govern que es reclama de la transparència i de la legalitat.

Però, a més a més, hem de dir que quan aprofundim encara més, encara més, en el reglament de contractació del Servei Català de la Salut les sorpreses cada cop són més grans, i els interrogants, molt més grans. Hem vist en aquests darrers dies com un reglament que rebaixa els mecanismes de concurrència o de transparència que marca la Llei de contractes de l'Estat arriba en el seu apartat 5.4 a determinar excepcions al principi de lliure concurrència. Aquestes excepcions estan referides a contractacions de serveis de consultoria o d'assistència tècnica, a contractes d'estudis, a dictàmens... I, senyores i senyors diputats, he de dir que, en aquests tres anys, la quantitat d'aquests serveis que s'han adjudicat ha estat superior a 1.600 milions de pessetes. I fins

i tot s'ha adjudicat un estudi que –només un estudi– ha estat superior a 100 milions de pessetes. És a dir que no estem ja parlant de les obres, o de la construcció del xalet, sinó que també en la partida dels dictàmens i dels estudis els interrogants són molt grans.

La pregunta seria, senyores i senyors diputats, si algú de vostès pot creure que tot això no mereix la comissió d'investigació. Qui pot creure que tot això no mereix una comissió d'investigació? L'altre dia, un professor catedràtic de teoria de l'Estat em deia que estàvem davant d'una comissió d'investigació, em deia, «de manual». Deia: «Si he d'explicar el funcionament del sistema parlamentari i he d'explicar què..., en quins casos caldria fer comissions d'investigació, aquesta seria una comissió de manual». Doncs, bé, senyores i senyors diputats, perquè estem en una comissió d'investigació de manual, només podem entendre la negativa del Grup de la majoria com una negativa..., com un intent de tapar les irregularitats.

Vull acabar dient, senyores i senyors diputats, com els he recordat abans, que vàrem començar aquesta legislatura debatent una comissió d'investigació d'un tema que avui encara s'arrossega pels jutjats i que possiblement tancarem aquesta legislatura discutint també la creació d'una comissió d'investigació que fa referència a tot el sistema de contractacions del Servei Català de la Salut: permetin-me que digui que estic convençut que l'opinió pública catalana no és insensible al que ha passat aquesta legislatura –hi insisteixo, una legislatura marcada fonamentalment pels escàndols i per les irregularitats, però també marcada per una resposta política insuficient que el Govern i que la majoria que li dona suport han fet–, i que estic convençut també que aquesta sensibilització de l'opinió pública catalana amb relació a les irregularitats, als presumptes casos de corrupció relacionats amb el Govern, estic convençut –dic– que farà possible, que farà possible, que al proper Parlament de Catalunya, que a la composició del proper Parlament de Catalunya, cap majoria absoluta podrà barrar el pas a la creació de comissions d'investigació en casos tan evidents i greus com el que avui debatem.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor president. L'origen de la petició d'aquesta Comissió, de la qual el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya és un dels tres grups que en demanen la seva constitució, cal cercar-lo, com ja s'ha exposat aquí de manera reiterada, en l'afer que va motivar la construcció d'un xalet propietat d'un antic membre del Govern de Catalunya. En realitat, aquest conseller havia succeït en el càrrec un altre conseller, el conseller de Política Territorial i Obres Públiques, el senyor Cullerell, el qual en el seu moment va haver de dimitir també per presumptes irregularitats en l'exercici..., no pas del seu càrrec de membre del Govern de Catalunya, sinó

fent ús, probablement, del que era una situació privilegiada pel lloc polític que ell ocupava.

En nomenar el president de la Generalitat el conseller Roma, va ser presentat, aquest nomenament, com un intent real de rejuveniment, de renovació de l'ètica i també de canvi generacional en l'accés al Govern de Catalunya de persones d'origen diferent. Cal dir que, passat aquest afer, podem parlar clarament d'un fracàs evident del president de la Generalitat en el seu intent de canvi ètic i renovació generacional en el Govern de Catalunya.

Existeix entre la ciutadania del nostre país, pot existir perillosament la progressiva sensació d'un desànim polític clar, d'un divorci institucional entre les institucions del país i els problemes de la gent, d'una manca de confiança en les seves institucions. Al llarg d'aquests anys s'ha anat avançant en la construcció d'una cultura de la força, d'una cultura de la impunitat política, d'una cultura del «no n'hi ha un pam de net» o bé «tots els polítics són iguals», i aquesta és, òbviament, una afirmació injusta. És una afirmació fruit d'un context on, com dèiem en la resolució del cas Cullerell en la Comissió de Política Territorial, més que no pas avançar aquests anys cap a una Catalunya lliure s'han fet passos de gegant cap a una Catalunya barra lliure. Una Catalunya amb la impunitat que pot donar a segons qui una confortable i indiscutible i acrítica majoria parlamentària.

L'objectiu d'aquesta comissió que sollicitem és investigar tot el sistema, tot el procediment de contractació externa del Servei Català de la Salut aquests darrers quatre anys, i aquest objectiu, en bona part, ja ve fonamentat en dos precedents parlamentaris importants, dos membres del Govern de Catalunya, primer el conseller Roma, després el conseller Trias, ja van comparèixer davant aquest mateix Parlament per exposar alguns dels seus criteris al respecte.

L'empresa Trad, a la qual tan reiteradament s'han referit altres portaveus i a la qual, òbviament, també previsiblement s'hi farà referència en intervencions posteriors, l'empresa constructora del xalet propietat del senyor Roma a Canovelles i també l'empresa vinculada a algunes obres atorgades pel Servei Català de la Salut, és una empresa que en el moment de la seva fallida va afectar, va arrossegar la seva fallida 139 creditors, amb una quantitat total que vorejava els 500 milions de pessetes.

Els mateixos accionistes d'aquella empresa van crear posteriorment una nova empresa, Replanteigrup, amb un capital social de mig milió, i el Servei Català de la Salut va atorgar a aquesta nova empresa, nom nou però gent la mateixa, obres per prop de 90 milions de pessetes, 178 vegades més, doncs, que el seu capital social. L'empresa, amb impagats, amb morositat més que evident, amb tot un seguit d'executius successius i amb un retorn reiterat de lletres, continuava treballant per al Servei Català de la Salut i per a altres departaments de la Generalitat i empreses públiques. Fins i tot amb obres adjudicades i deixades així sense acabar. En el moment que fa fallida empresarial..., es produeix aquesta mentre realitza l'obra del Centre d'Atenció Primària

a Granollers. Del 91 al 93, prop d'una, gairebé una de cada quatre obres adjudicades directament pel Servei Català de la Salut ho han estat a l'empresa en qüestió.

Hi ha, doncs, sospites, hi ha temences clares d'irregularitats possibles; hi ha, doncs, la certesa que estem a prop de terrenys pantanosos. La licitació d'obres de manera separada en un únic immoble, la publicació d'un decret atorgant personalitat d'empresa pública al Servei Català de la Salut, impugnat per un sindicat, decret, com ja ha estat dit, no sotmès a consulta i sobre el qual la Comissió Jurídica Assessora, en teoria se suposa que imparcial i objectiva, va informar al seu moment de manera desfavorable. Al Decret cal afegir un reglament relatiu al règim de contractació, malgrat que el Servei Català de la Salut no ha accedit a la condició d'empresa pública a través del procediment legislatiu ordinari.

Aquesta nova normativa encaixa amb l'ordenació sanitària en vigència? Cal aclarir si hi ha o no hi ha adjudicació directa d'obres per valor superior als 75 milions de pessetes, a quines empreses han estat adjudicades, a quins projectes i en quines circumstàncies. Cal saber si l'empresa Trad subcontractava al seu torn les obres adjudicades, quines, quantes, i si la Generalitat ha de restar impassible o no davant aquest sistema habitual de procediment que frega, evidentment, l'anomalia reiterada. Cal esbrinar si s'han concedit obres a empreses que no reunien els requisits legals per treballar per a l'Administració pública. El Servei Català de la Salut té al seu càrrec més d'una tercera part del Pressupost de la Generalitat; no parlem, doncs, d'un organisme secundari o amb una influència banal. El conseller Trias deia en comparèixer fa poc davant aquest Parlament: «Vinc per obligació, per respecte als membres del Parlament i per respecte als ciutadans de Catalunya.» És precisament per aquesta obligació i per aquest respecte que el nostre Grup sol·licita la creació d'aquesta comissió d'investigació.

És aquesta, la comissió d'investigació, un procediment parlamentari previst en el nostre Reglament. Simplement, doncs, en demanem l'exercici. Els ciutadans de Catalunya no poden tenir per més temps cap mena de dubte, cap ombra de dubte sobre l'impecabilitat del procediment de contractació del Servei Català de la Salut. Els ciutadans i ciutadanes de Catalunya han de tenir la certesa que l'Administració pública catalana, la Generalitat, es guia en tot moment pels criteris d'objectivitat, imparcialitat, eficàcia i austeritat en el diner públic.

Hem de tenir la certesa que no hi ha per part nostra cap interès, però, a presentar una imatge apocalíptica de l'entorn polític que es viu avui al nostre país, però també hem de tenir la certesa que si el Govern té, com esperem i desitgem, les mans absolutament netes i lliures, si la seva actitud ha estat absolutament adequada, no ha de témer en absolut aquesta comissió; al contrari, l'ha d'agrair per poder explicar quina ha estat la seva actuació. I el Grup que li dona suport ha de votar-la de manera afirmativa per facilitar al Govern l'expressió pública de la justesa de la seva actuació. Per higiene democràtica, per contribuir a retornar la confiança de la gent en les seves institucions, els seus gover-

nants i els seus representants, la comissió és, al nostre entendre, absolutament necessària.

Ara decidirem la creació o no d'una comissió. Fóra bo que el Grup de Convergència i Unió a l'hora de decidir fes un ús més encertat de la seva capacitat de decisió que aquella que fins ara ha demostrat en altres àmbits; no es tracta, doncs, de tapar aquí cap vergonya, es tracta de destapar les veritats, i en democràcia la veritat no ha de fer por a ningú.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat senyor Guitart.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, les intervencions que hem tingut fins ara han sigut unes intervencions dirigides a defensar la virtut de la creació d'una comissió d'investigació entorn d'uns determinats fets amb relació al sistema de contractació externa del Servei Català de la Salut. Malgrat això jo voldria precisar —i no és una qüestió purament de forma— que l'objecte de la reunió d'avui no és tant debatre si es crea o no es crea una comissió d'investigació com si se celebra un ple extraordinari per tal de debatre si es crea o no es crea una comissió d'investigació. (*Veus de fons.*) Disculpin que aquesta formalitat pugui aparèixer com el fet de no voler entrar en la qüestió, perquè hi entraré, però em sembla important, en qualsevol cas, de deixar-la clara. Jo penso que convé centrar els fets i ho faré d'una manera molt breu i procurant ajustar-me al temps que ens assigna el president.

En un determinat moment hi ha uns empresaris de Catalunya que denuncien una altra empresa i que denuncien simultàniament un conseller de la Generalitat, en aquest cas el conseller de Política Territorial i Obres Públiques. Aquest és un tema que en aquests moments està *sub judice* i és un tema que, *per se*, des del nostre punt de vista aquí, està ventilat amb la responsabilitat presa per l'ex-conseller de Política Territorial amb la seva dimissió.

És un fet que ens preocupa, però no és el fet que ens preocupa més. Coincidint amb els altres grups que han parlat fins ara, el tema que realment ens preocupa més és el tema de fons, que és el sistema de contractació ordinària del Servei Català de la Salut, entorn del qual, certament, hi ha hagut, per part de molts grups d'aquesta cambra —del nostre també—, doncs, indicis d'opacitat, a vegades indicis d'illegalitat o de dubtositat de la legalitat aplicable, i de manca de transparència. Això ho hem dit, ho hem repetit a la reunió de Política Social que es va celebrar en la compareixença de l'aleshores honorable conseller senyor Roma i també després, amb posterioritat, amb la compareixença del senyor Trias, conseller de Sanitat.

Bé. Entorn de la legalitat o no legalitat del sistema de contractació nosaltres no voldríem fer ara frases ni solemnes ni altisonants que contradiguessin o que estiguessin en contra de les frases —altrament respectables, també— que va dir l'honorable conseller de Sanitat en la seva compareixença.

Quan van succeir aquests fets nosaltres podíem reaccionar de maneres diferents. Jo crec que a tots els grups de la cambra els va preocupar per igual el fet que fets d'aquesta naturalesa, presumptes fets, poguessin succeir. Uns grups van reaccionar d'una determinada manera; el nostre Grup va reaccionar sota els criteris de garantir amb el màxim de rapidesa tota la transparència de la qual fóssim capaços i de garantir amb la màxima rapidesa l'establiment d'aquells mecanismes necessaris per tal que fets com aquests, presumptes fets com aquests, no es tornessin a produir. I ho vam fer per un criteri estrictament pràctic. Entenem que una administració pública no pot estar temps, ni molt ni poc, en estat de dubte; per tant, cal adoptar aquelles mesures immediates que puguin donar la seguretat a la població que l'Administració està actuant correctament i que el ciutadà està degudament protegit.

Per això i per garantir aquesta agilitat, aquesta transparència, nosaltres vam demanar al seu moment –com els altres grups també, lògicament– la compareixença del conseller de Sanitat. Va venir el conseller de Sanitat; des del nostre punt de vista va donar una informació important, la valoració de la qual, des del nostre punt de vista, és opinable, i –hi insisteixo– més que opinable, per part del nostre Grup, en alguns punts, potser insuficient. Però vam proposar també, perquè l'objectiu nostre, del nostre Grup, quan vam valorar què fèiem, era no només censurar un fet possiblement erroni, si és que va succeir, sinó realment aclarir-lo i posar les mesures perquè no tornés a succeir mai més, vam proposar, el mateix dia 20 de juny, diverses proposicions no de llei que recordaré, que marquen claríssimament la nostra posició.

Nosaltres tenim dubtes de si les empreses que van ser concessionàries d'obra pública per part del Departament de Sanitat reunien o no reunien totes les garanties legals establertes per la Llei. Per tant, vam pensar que un element tercer, un element neutral fora de la Conselleria –i tampoc nosaltres– fos qui en fes un dictamen. Vam presentar una proposició no de llei que diu literalment que «el Parlament de Catalunya insta la Sindicatura de Comptes a realitzar un informe de fiscalització del règim de contractació d'obres del Servei Català de la Salut.»

Vam presentar una proposició no de llei que tractés de garantir, en el seu compliment, la legalitat o no legalitat del sistema actual de contractació del Servei Català de la Salut i que està en entredit i hi ha opinions divergents. En aquest sentit vam proposar que el Parlament de Catalunya instés el Govern de la Generalitat per tal que la Comissió Jurídica Assessora emetés un informe sobre l'adequació de la legalitat del Decret 26/91 –que ja ha estat suficientment esmentat avui–, del 18 de febrer, pel qual s'estableix el règim jurídic i es despleguen l'estructura i organització centrals del Servei Català de la Salut i del reglament de contractació del Servei Català de la Salut, publicat per resolució del 17 de maig de 1993.

Ens va semblar que això no era suficient i que, a més a més, havíem d'establir noves garanties de transparència per

al futur en el sistema de contractació, i així vam proposar encara una tercera proposició no de llei que volia establir noves garanties. Aquestes garanties consisteixen, exactament, a tractar d'introduir en el règim de contractació d'obres, compra, béns i serveis i concertació de serveis de l'Administració de la Generalitat –a vegades ens n'oblidem, d'aquest últim punt–, dels seus organismes autònoms i de les empreses públiques dependents de la Generalitat i de les societats mercantils majoritàriament participades, l'aplicació dels principis de lliure concurrència d'ofertes, redacció de resolucions motivades i corresponsabilitat de les decisions, sigui quin sigui el règim jurídic aplicable, públic o privat. En segon lloc, que en qualsevol contractació de les modalitats esmentades es respectés la transparència, igualtat i seguretat jurídica, especialment pel que fa a la capacitat de les empreses contractistes, la publicitat, procediment i forma d'adjudicació de les contractacions. I finalment, ens va semblar que era obligació del Parlament exercir una tasca de control seriós respecte a les adjudicacions fetes, que és del que estem parlant fins ara, amb diversos tons i amb diverses modalitats. Vam demanar que se'ns trametés, en virtut de l'article 13.2 del Reglament, el llistat de les contractacions d'obra adjudicades a l'empresa Trad, Societat Anònima, pel Servei Català de la Salut i corresponent documentació annexa.

Si vam fer tot això, senyores diputades i senyors diputats, va ser perquè, des del nostre punt de vista, davant la situació creada, davant el problema, aquesta era la millor manera de garantir que en poc temps –aquestes proposicions no de llei poden ser aprovades en molt poc temps, a primers de setembre perfectament es poden aprovar– podíem donar passos endavant per aclarir i per instar, amb noves mesures, que no es tornin a reproduir fets, si és que s'han produït anteriorment, de manera no correcta.

Per tant, aquest va ser el nostre capteniment; en podia haver sigut un altre: demanar una comissió d'investigació, per exemple –no hi estem tancats–, però si l'haguéssim demanat, senyors diputats i senyores diputades, nosaltres, probablement, i perquè el nostre objectiu és l'agilitat, ho hauríem fet tot demanant una ampliació de l'ordre del dia de l'últim Ple que vam celebrar, el Ple del Parlament, i hauríem guanyat uns quants dies respecte al que estem fent en aquests moments. I encara més, nosaltres entenem que amb els mecanismes que nosaltres introduïm i que no pretenem que siguin millors ni pitjors que cap altres –són els nostres–, entenem que a primers de setembre, amb diligència, poden estar realment acompanyats. Una comissió d'investigació aprovada ara, que no l'aprovem ara –aprovem, en tot cas, una altra cosa–, ens porta uns treballs de mesos, com sabem –n'hem tingut alguna experiència–, i tenim un calendari polític incert.

A nosaltres, per sobre del discurs que respectem de tothom, ens importa molt l'eficàcia i per això insistim un cop més que puguin ser aprovades en el seu moment aquestes iniciatives, aquestes iniciatives legislatives que poden afrontar el problema.

Insisteixo que avui, ara, el nostre vot no serà de si es crea o no es crea la comissió d'investigació; he procurat centrar el problema i la posició del Grup Socialista. Respecte a la necessitat o no de crear, d'establir un nou ple per debatre aquesta posició, nosaltres no ens hi posarem pas en contra, però tampoc ens hi posarem a favor. Per què? Perquè considerem que els arguments han estat suficientment dits, els arguments han estat suficientment dits en les dues comissions anteriorment celebrades i avui mateix.

Nosaltres no ens hi oposarem pas, però no votarem a favor perquè tenim una posició pròpia, que és la que acabo d'esmentar i que demano que sigui tinguda en compte per tots vostès a primers de setembre, a ser possible en els primers dies, per tal que puguin ser aprovades en comissió, o en el Ple si escau, i puguin ser dutes a terme.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Guitart. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, quan m'he adonat que el senyor Xavier Guitart parlaria davant meu, m'he preocupat. M'he preocupat perquè una certa originalitat ens agrada a tots i jo sabia que, si parlava davant meu el senyor Guitart, l'originalitat que jo pretenia no reeixiria, perquè el senyor Guitart, ens consta a tots, és un diputat que, al marge de la seva lògica adscripció política, és una persona amb una llarga experiència parlamentària, una persona ponderada —per això vam coincidir tots a fer-lo president de l'última comissió d'investigació— i, per damunt de tot, és una persona que coneix a fons el Reglament de la cambra.

I efectivament no m'he equivocat. El senyor Guitart ha dit el que jo pensava dir i que diré de totes maneres perquè quedi clara la posició del Grup de Convergència i Unió. Aquí, senyores i senyors diputats, des de la ingenuïtat que predicava algun orador, m'atreveixo a dir que vostès, la resta d'oradors, han parlat —és legítim— de tot el que han volgut i els ha deixat parlar la presidència, però no han parlat en absolut del tema que ens porta avui aquí.

Perquè vostès, sí, senyors, vostès, han parlat d'un escrit, que és el número de registre 28774, i aquí, per al que hem estat convocats a discutir i a parlar és un altre escrit, és l'escrit número de registre 29149; per això el senyor Guitart i el Reglament tenen tota la raó quan diuen: «tot això que s'ha dit políticament pot ser interessant o no interessant, explicar o expressar un estat d'ànim o unes frustracions o uns desitjos, però als efectes estrictament parlamentaris, a efectes de decidir què votem ara, no hi tenen res a veure, no hi tenen cap relació». (*Veus de fons.*) Perquè aquí, senyores i senyors dels grups parlamentaris...

El Sr. PRESIDENT: Silenci.

El Sr. ESCUDÉ: ... presents, no estem discutint si creem o no creem una comissió d'investigació, i tots vostès, amb l'excepció parcial del senyor Xavier Guitart, tots vostès han injustificat a la seva manera la necessitat peremptòria —deien— de crear una comissió d'investigació.

En canvi, vostès del que no han parlat en absolut —perquè no saben què dir— és de l'escrit que vostès han presentat segon, l'escrit registre 29149, perquè el que ens porta avui aquesta tarda a tots nosaltres aquí és discutir si hi ha raons d'urgència o no hi ha raons d'urgència per convocar un ple extraordinari del Parlament en plenes vacances parlamentàries perquè en aquest ple discutíssim això que vostès ara, posant els bous després del carro, volen portar-nos a discutir en aquests moments.

I és més, vostès saben perfectament, perquè en són els autors, que aquest escrit que vostès ara de manera totalment incorrecta pretenen introduir i discutir és un escrit que la Mesa del Parlament va admetre a tràmit el dia 20 i, com m'ha semblat que apuntava el senyor Guitart, vostès saben perfectament —article 62.4 del Reglament— que l'endemà d'aquesta admissió a tràmit hi havia un ple del Parlament que va durar dos dies i vostès, d'acord amb aquest article que els he esmentat del Reglament, podien dos grups sols, i més essent tres, podien demanar una ampliació de l'ordre del dia a la qual nosaltres ja els vam dir que no ens oposaríem —recordin la Junta de Portaveus del dia 13 de juny, almenys els que hi eren presents— i, per tant, tota aquesta discussió que vostès pretenen entrar per la porta falsa avui, ara, aquí, l'hauríem feta en el Ple, amb plena solemnitat, en el Ple del 21 i 22 de juny.

Ara, bé, aleshores vostès què han fet? Políticament és legítim, no ho critico, però no ho comparteixo. Vostès han cregut que podria tenir més ressò en certa opinió pública de manera monogràfica discutir aquest tema amb posterioritat; vostès han esperat que arribéssim al 30 de juny, que acabés el període de sessions ordinari i aleshores vostès entren l'escrit que avui ens porta aquí a discutir, el 29149, que demanen reunió de la Diputació Permanent per valorar la necessitat de fer un ple extraordinari i, hi insisteixo, d'això, vostès no n'han dit res, perquè no existeix cap necessitat.

Si vostès tinguessin desitjos de discutir, podríem haver-ho fet fa una setmana, amb molta més celeritat encara, i això crec que també ho ha apuntat el senyor Guitart.

Per tant, en definitiva, aquí no hi ha hagut cap argument a favor de la urgència; vostès saben perfectament —i, si no, els ho explico— que, a partir de l'1 de setembre, el primer ple ordinari que hi hagi vostès podran plantejar aquest tema; si més no, suposo que recordaran..., i nosaltres ho discutirem, i si els arguments que donen són els que han donat avui tornarem a repetir la nostra posició negativa, però això ja ho veurem el mes de setembre.

Pel cas que algú de vostès no conegués suficientment el Reglament, els recordo que això exactament, fil per randa, és el que va passar l'any passat amb el tema d'incendis forestals (*el Sr. Curto i Casadó i la Sra. Mayol li adrecen uns mots*), vam fer exactament el mateix. Vostès el setembre...

El Sr. PRESIDENT: Silenci. No té la paraula, senyora Mayol; senyor Curto, tampoc té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Si em permet continuar, senyor president, jo els recordo que vam fer exactament el mateix: nosaltres ens vam oposar a la celebració d'un ple extraordinari a

l'estiu, i el setembre, amb tota naturalitat, tots vam estar d'acord a fer el debat de la comissió d'investigació.

Però bé, en definitiva, aquesta és la posició i aquí podríem acabar, senyor president. Ara, com que evidentment s'han fet tota una sèrie d'afirmacions que, tot i que no tenen res a veure amb l'objecte que hi ha en el moment, em sembla que, mínimament, sense entrar a fons en el tema —que això és el que haurem de fer quan realment hàgim de discutir si creem o no creem una comissió d'investigació—, sembla que algun comentari haig de fer sobre el que s'ha dit, si més no per cortesia parlamentària.

En ordre invers —perquè potser és més fàcil recordar les intervencions a mesura que s'han fet—, el senyor Guitart més que del contingut de la comissió ha fet referència a unes iniciatives parlamentàries que, segons ell, ha fet el seu Grup Parlamentari d'ordres diversos; bé, quan arribi el seu moment, les analitzarem i ja obrarem en conseqüència; no hi podem dir pas res més.

El senyor Carod-Rovira em sembla que ha estat més en una línia de fer unes reflexions de sociologia electoral, política o nacional; em sembla que no ha aprofundit massa... (*El Sr. Carod-Rovira puntualitza: «ètico-cultural.»*), potser sí, potser sí que és ètico-cultural, no li dic pas el contrari, i per tant poca cosa més hi puc afegir.

Quant al senyor Saura, del Grup d'Iniciativa per Catalunya, bé, de fet, més que del tema en si, ha parlat, des de la seva perspectiva, d'un repàs a l'activitat parlamentària de la legislatura. Em sembla que tot el que diu és cert, hi ha hagut unes peticions, en alguns casos s'han atès —de creació de comissions d'investigació—, en altres casos no s'han atès, els diaris de sessions expliquen perfectament i reproduïxen l'argumentació que en cada cas vam donar per dir «sí» o «no».

Però hi ha un element que m'ha semblat observar —potser estic equivocant—, que una part de la intervenció del senyor Saura ha consistit a llegir la transcripció de la sessió informativa que va fer no fa gaires dies el conseller de Sanitat. La intervenció va ser molt llarga. Jo, com saben, no tinc pas, pretenc no ser sectari o excessivament sectari (*remor de veus*) i reconec que, a diferència del que potser d'una manera així molt resumida i abreujada ha fet el senyor Saura, en aquesta Comissió el representant del Grup de vostès, la senyora Mayol, va fer una magnífica intervenció (*Algú diu: «carai!»*) des del punt de vista jurídic, explicant unes doctrines perfectament defensables i defensables per juristes eminents d'aquest país imputant unes insuficiències o uns errors en el procediment administratiu de contractació.

Però, ja que no s'ha dit, jo sí que voldria recordar als que no haguessin estat presents —com per exemple, vostè, senyor Saura— en aquella sessió, que el senyor conseller de Sanitat, el senyor Trias, va explicar tots i cada un dels punts, una contrargumentació explicant uns altres criteris jurídics.

En definitiva, senyor Saura, si en el fons del fons, després d'aquesta enumeració més o menys partidista de l'activitat parlamentària, tot el seu problema, quant a aquesta comissió d'investigació, és dilucidar quin criteri jurídic és el bo, (*se sent una campaneta*) quina és la interpretació jurídica correcta, si la que fa la Conselleria o la que fa el Grup d'Iniciativa per Catalunya, aquest és un tema que no és tema que es dilucida, que es discuteix en una comissió d'investigació, que el que analitza són fets.

Bé, m'ha semblat sentir un timbre d'advertència, no sé si és algun avís telefònic d'algú o és que s'acaben els deu minuts..., i per acabar, senyor president, jo el que voldria dir de cara al Grup Popular és que, tot i que he arribat lleugerament tard —i me n'excuso, senyor Vidal-Quadras—, jo també he fet l'esforç d'escoltar-lo amb la màxima equanimitat.

Jo el que li voldria dir a vostè, senyor Vidal-Quadras, o al Grup Parlamentari Popular, perquè em sembla que és un estil general, que, per més vehemència que es posi en les afirmacions, no s'hi suma ni una engruna, ni un mil·ligram més de raó al posicionament, perquè vostè, amb la molta vehemència i teatralitat que ha utilitzat, no ha demostrat absolutament res. Vostè ha fet unes afirmacions tremendes, fins i tot insultants, però ja hi estem acostumats, i per tant, en això, no hi podem entrar. Vostè ha dit, hi ha hagut un moment que ha dit: «Bé, es tracta d'un trastorn mental transitori», bé, doncs si és així, no hi tinc res a afegir.

En definitiva, doncs, senyor president, senyores i senyors diputats, per les raons que concretament ens porten avui aquí, que és judicar si hi ha urgència o no que no esperem el nou període de sessions per fer un ple on es debati —perquè al ple, com saben vostès, és l'únic lloc on es pot discutir la creació d'una comissió d'investigació—, on es debati la creació d'una comissió d'investigació, ja que no s'ha donat cap argumentació en aquest sentit i el nostre criteri és que no existeix aquesta urgència, nosaltres votarem ara en contra de celebrar un ple extraordinari per a aquest motiu, a diferència de la nostra posició positiva a altres plens per raons d'urgència, que en el seu lloc i en el seu àmbit ja hem argumentat.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé.

Procedirem a la votació sobre si procedeix la convocatòria d'un ple extraordinari per tractar la creació d'una comissió d'investigació en relació amb les contractacions realitzades per l'Institut Català de la Salut i el Servei Català de la Salut.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La petició de convocatòria d'un ple extraordinari ha quedat rebutjada per 3 vots a favor, 12 en contra i 4 abstencions.

S'aixeca la sessió.

(*És un quart de vuit del vespre.*)

PUBLICACIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Constitució espanyola

Barcelona, 1988. 2.ª edició. ISBN 84-500-9376-7

Preu: 150 PTA. 17 x 11 cm, 88 pàg.

Text de la Constitució espanyola, aprovada per les Corts Generals de l'Estat el 31 d'octubre de 1987, amb un índex final de títols i de capítols.

Constitució espanyola. Estatut d'autonomia de Catalunya. Reglament del Parlament de Catalunya

Barcelona, 1992. 5.ª edició. ISBN 84-393-2176-7

Preu: 1.050 PTA. 15 x 9 cm, 488 pàg.

Volum de petit format que aplega tres documents legislatius bàsics: la Constitució espanyola, l'Estatut d'autonomia de Catalunya i el Reglament del Parlament de Catalunya. A cada document s'afegeix un índex analític ordenat alfabèticament, on cada terme, a més de remetre al lloc del text legal on figura, n'explica el contingut i es relaciona amb tot el context jurídic que implica.

Declaració Universal dels Drets Humans

Barcelona, 1994. 3.ª edició

Preu: 100 PTA. 17 x 11 cm, 24 pàg.

Text de la Declaració Universal dels Drets Humans, aprovada per l'Assemblea General de les Nacions Unides el desembre de 1948. L'acompanya una resolució del Parlament de Catalunya sobre els drets de la infància.

Estatut d'autonomia de Catalunya

Barcelona, 1993. 3.ª edició. ISBN 84-393-2650-5

Preu: 100 PTA. 17 x 11 cm, 46 pàg.

Text de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, aprovat per referèndum popular l'octubre de 1979 i sancionat pel rei Joan Carles I el desembre del mateix any. Amb un índex final de títols i capítols.

El Parlament de Catalunya

Barcelona, 1993. 6.ª edició

Preu: 100 PTA. 21 x 11 cm, 64 pàg.

Fullet explicatiu de l'estructura, les funcions i el funcionament del Parlament, amb una descripció del palau on aquest té la seu, il·lustrat amb 22 fotografies a tot color.

El Parlament de Catalunya

per Jaume Sobrequés, Francesc Vicens i Ismael E. Pitarch

Barcelona, 1993. 3.ª edició

Edició rústica, amb sobrecoberta en quatre colors. Preu: 7.700 PTA.

ISBN 84-393-2487-1

Edició en tela, amb sobrecoberta en quatre colors. Preu: 10.500 PTA.

ISBN 84-393-2488-X

Història il·lustrada de la institució parlamentària a Catalunya des de l'edat mitjana, i de l'actual Palau del Parlament. Ressenya de la vida interna de la cambra i de la tasca parlamentària en les seves diverses funcions. Amb 122 fotografies a tot color i tota pàgina, i 50 d'històriques en blanc i negre, reproduïdes en bitò.

La interdependència de les activitats domèstiques i el treball remunerat

Barcelona, 1993. ISBN 84-393-2428-6

Preu: 2.650 PTA. 30 x 21 cm, 520 pàg.

Estudi comparatiu dones/homes, amb taules i gràfics comparatius, realitzat per Maria Jesús Izquierdo, amb la col·laboració d'Alexis Borràs, Susanna Lloret i Diego Marcos (Universitat Autònoma de Barcelona), per encàrrec de la Comissió d'Estudi sobre la Igualtat d'Oportunitats Home-Dona, del Parlament de Catalunya.

Parlament de Catalunya. L'obra legislativa 1932-1939

Edició i estudi introductor a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona, 1981. ISBN 84-500-4156-2

Preu: 3.000 PTA. 31 x 22 cm, 422 pàg.

Recopilació de les lleis elaborades pel primer Parlament de Catalunya, precedides d'un estudi històric i jurídic sobre les fonts, els procediments i l'actuació legislativa del Parlament.

Parlament de Catalunya. Llibre del Cinquantenari: 1932-1982

Textos i documentació a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona, 1984. ISBN 84-500-9786-X

Preu: 6.250 PTA. 31 x 25 cm, 428 pàg.

El cinquantenari de la constitució del primer Parlament de Catalunya (1932) fou commemorat amb aquest llibre-document que és també un homenatge als parlamentaris de 1932 i la seva actuació fins al 1939. En reproduïx els documents més significatius i les biografies dels 83 diputats que el constituïren.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1980-1984

Barcelona, 1986. ISBN 84-505-4739-3 (o.c.)

Vol. 1. ISBN 84-505-4740-7

Vol. 2. ISBN 84-505-4741-5

Preu: 8.500 PTA (2 volums). 31 x 22 cm, 1.006 pàg. (2 vol.)

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1980-1984. Conté les dades biogràfiques i parlamentàries de les diputades i els diputats, la composició i el treball dels òrgans, el text íntegre de les lleis, les resolucions i les mocions aprovades, etc.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1984-1988

Barcelona, 1988. ISBN 84-505-8049-8 (o.c.)

Vol. 1. ISBN 84-505-8050-1

Vol. 2. ISBN 84-505-8051-X

Preu: 8.500 PTA (2 volums). 31 x 22 cm, 1.550 pàg. (2 vol.)

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1984-1988.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1988-1992

Barcelona, 1993. ISBN 84-393-2387-5 (o.c.)

Vol. 1. ISBN 84-393-2388-3

Vol. 2. ISBN 84-393-2389-1

Vol. 3. ISBN 84-393-2390-5

Vol. 4. ISBN 84-393-2391-3

Preu: 11.300 PTA (4 volums). 31 x 22 cm, 3.044 pàg. (4 vol.)

Obra que resumeix, en quatre volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1988-1992.

PUBLICACIONS PERIÒDIQUES

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

ISSN 0213-7798

Preu: número solt: 225 PTA; subscripció anual: 7.500 PTA. 30 x 21 cm.

Publica els projectes i les proposicions de llei, els vots particulars o les esmenes a defensar en el Ple o en comissions, els informes de ponència, els dictàmens de les comissions legislatives, els acords de les comissions i del Ple, les interpellacions, mocions, proposicions no de llei, propostes de resolució, comunicacions del Consell Executiu, etc. Al final de cada any natural es publiquen quatre índexs: de tramitacions, d'òrgans, de persones i de matèries.

Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

ISSN 0213-7976 (general)

ISSN 0213-7984 (sèrie P)

ISSN 0213-7992 (sèrie C)

Preu: número solt: 120 PTA; subscripció anual: 6.000 PTA. 30 x 21 cm.

Publica la transcripció fidel de totes les intervencions produïdes en les sessions públiques del Parlament, tot anotant les incidències que s'hi han esdevingut. Apareix en dues sèries: sèrie P, per a les sessions plenàries; sèrie C, per a les sessions de les comissions. Al final de cada any natural se'n publiquen tres índexs: cronològic, de persones i de matèries.

Les publicacions del Parlament de Catalunya es poden adquirir a les llibreries de la Generalitat i al Palau del Parlament. Les subscripcions es poden fer al Servei de Publicacions del Parlament.

SUBSCRIPCIÓ

Edició impresa
 Edició en microfitxa

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

- Per gir postal.
- Per transferència bancària, a nom del Parlament de Catalunya, al compte corrent número 2500019405 de la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, agència 3018, del Pla de Palau núm. 2, 08003 Barcelona.
- Per xec registrat.
- En metàl·lic a la Caixa del Parlament.

BUTLLETA

Nom NIF

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
 DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
 BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta)

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19.....

Amb aquesta finalitat, i amb data de de envia

per (gir / xec al portador) núm. la quantitat de pessetes

..... de de 19.....

Signatura

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 304 65 00.
Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.
Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.
Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes (preus amb IVA inclòs)

